

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

C. xxiii. Leuitate[m] sicut loque[n]di ita & audie[n]di vita[n]da[m]: &
q[uod] finis voluptatis penitentia est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

si inuisibilis via gerendorū nō publicata / ad finem intentionis
 pueniat destinātū. Eleganter quidē cum nec res militaris: nec
 pietatis opus sine sollicitudine & prudentia valeat exerceri. Fi
 delis utiq; contractus est: cum sollicitudo prudētie sociatur: quia
 & ingeniu perspicax retūdatur ocio / & sollicitudo non pficit nisi
 diuitis vene fundamento nitatur. Alterius sic altera poscit opē
 res & coniurat amice. Sed cuiuslibet rei q̄libet recta initia nō p
 cedūt / minerata recedēte. Procedat tibi poeta mātrianus: q̄ sub
 imagine fabularū totius philosophie exp̄mit v̄itatē. Attēde er
 go nouorū ciuium diligentia. Qualis apes estate noua p florea
 rura Exercet sub sole labor: cū gentis adultos Educūt fetus: aut
 cū liquantia mella. Stipant & dulci distēdūt nectare cellas. Aut
 onera accipiūt venientū / aut agmine facto. Ignauū fucos pecus
 a p̄sepibus arcent. Feruet opus / redolētq; thimo fragrantia mel
 la. Ita variis tenentur occupationibus ciues: & dū sic colunt of
 ficia singulorū vt vniuersitati p̄spiciatur: dum iustitia colitur fi
 nes oīm mellea dulcedo perfundit. Verūtamen nullius rei poli
 tice diuturna est felicitas / nisi vniuersitati prospiciet caput inco
 lume. Q̄d si non noueras: vel didonis docearis exemplo. Quā
 ta enim leuitate enneas admittitur / quantā cito inuenit gratia /
 homo ignotus / exul fugitiuus: cuius causa ignota est p̄sona sus
 pecta. Quāta curiositate excepte sūt ab auribus principū fabu
 lose narratiōes / hoīs suā euacuātis culpā: p̄pam querētis glia:
 & id captātis vñ posset auditorū subuertere mentes. Precedūt
 ergo ad introitū hoīs sermones blādi: illecebre laudū conciliāt
 hospitii grām: cōiuiuiū accurat: instruit oīm captata sedulitas:
 fabule sequūtur cōiuiua. venādi multiplicisq; luxurie leuitas co
 mitatur incestum. Pariunt hec incēdium: desolationem ciuiū:
 & perpetue hostilitat̄ prorogāt causas. Hic finis feminei & ef
 feminati regni: q̄d licet virtutis habuerit fundamentum: succe
 dētibus prosperis minime potuit inuenire processum. Leuiter
 admissus est qui quis ex pietatis officio / vt hospes nō fuerat ex
 cludendus: oportunius tamen fuerat eum vt aduenam nō quasi
 iudicem introire.

Virgil. in ge
 orgicis. li. iij.

Benef. xix.

Leuitatem sicut loquendi ita & audiendi vitādam: & quod
 finis voluptatis penitentia est. Capitulum. XXIII.

Mnia (inquit) fac cū p̄silio / & post factū nō penitebis
 Preterea sicut principem leuia preferre nō decet / sic
 nec facilem quidem esse ad leuia audiēda. Ait enim
 sapientia. Princeps qui libenter audit verba menda

Eccī. xxxij.

Prover. xxxix.

Policratici de Curialiū nugis.

cii: omnes ministros habet impios. Confabulationibus & conuiuibus se totis viribus immiscet: cuius qui prima missilia libenter admittit/quin posterioribus vulneretur graui⁹ vix euadit. Visus & alloquium: contactus & oscula: factum: sicut se precedunt ordine: ita ex necessitate doloris inferunt partum. Voluptatis siquidem finis penitentia est. Si mihi non credis vel

Demostenes. demosteni crede: qui satis urbane hoc laidi dī respondisse. Hec autē laici corinthia: ob elegantiam venustatemq; forme: grandē pecuniam pmerebat. Conuentusq; ad eā diuorū hominū ex oī grecia celebres erant. Nec admittebat nisi qui dabat que poscebantur. Poscebat autē illa nimium quantū. Hinc natū est frequēs illud puerbiū apud grecos: frustra quis corinthū tendit ad laidē nisi queat aut velit dare quod poscitur. Ad hāc ille demostenes clāculo adit/ & vt copiā sui faceret petit. At laici hoc quantum poscitur/ quod nostratis nūmi denariū faciat decies mille. Equaturq; medietati talēti maioris qđ nostratis denarii viginti milia claudit. Tali petulātia mulieris atq; pecunie magnitudine ict⁹ expavidusq; demostenes auertitur. Et discedēs ego (inqt) penitere tanti nō emo. Vis ne proximiora? Nosti quis dixerit quia habet hoc voluptas omnis/ stimulis agit fruentes: apūq; paruo lantiū/ vbi grata mella fudit: fugit & nimis tenaci ferit icta corda morfu. Initia nāq; cupidinis dulcia sunt super mel & fauum: at nouissima eius quouis absinthio amariora. Quis est enī finis confabulationis cōiuuiorum & explete libidinis nisi pira incensa & que in omnes ciues desolationis incendia spargit?

¶ Vicia potestatum ferenda sunt eo qđ in eis auspitia publice salutis constant/ & qđ dispensatores salutis sunt sicut stomach⁹ in corpore animali nutritiua dispertit: & hoc ex sententia domini adriani pape quarti.

Capitulum. XXIII.

¶ Ade (inquit) salomon ad formicam / o piger / vt prudentia habeatur. At philosoph⁹ mittit virū politicū ad apes vt ab illis suū discat officiū: cui si tyrii acquiescissent nequaquā luxurie indulgissēt: & de gentis incolu mitate perpetua gauderent. Sed quia vitium in muliere domina radicauit/ effeminati ciues subdlexerunt colla virtuti. Porro & si in officio virtutum sit remissior principatus: colēdus est tamen & sicut apes in humeris regem suum attollunt: ita subiecti quos pedes & membra esse prediximus dūmodo perniciosus vitii non sit omnimodum ei exhibeāt famulatum. Nam & si laboret vitii ferendus est / tanq̄ in quo salutis auspitia

Demostenes.

De hoc in lib.
de vita & mori.
phi. demostenes.
72.

Proverb. v.

Pira est rog⁹
ardens.

Proverb. vi.

Ezechie. xxvi.
xxvii. et. xxix.
Mat. xi. Lu. x.

